01/08/2019

Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής: Κηρύγματα Κυριακών Αυγούστου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

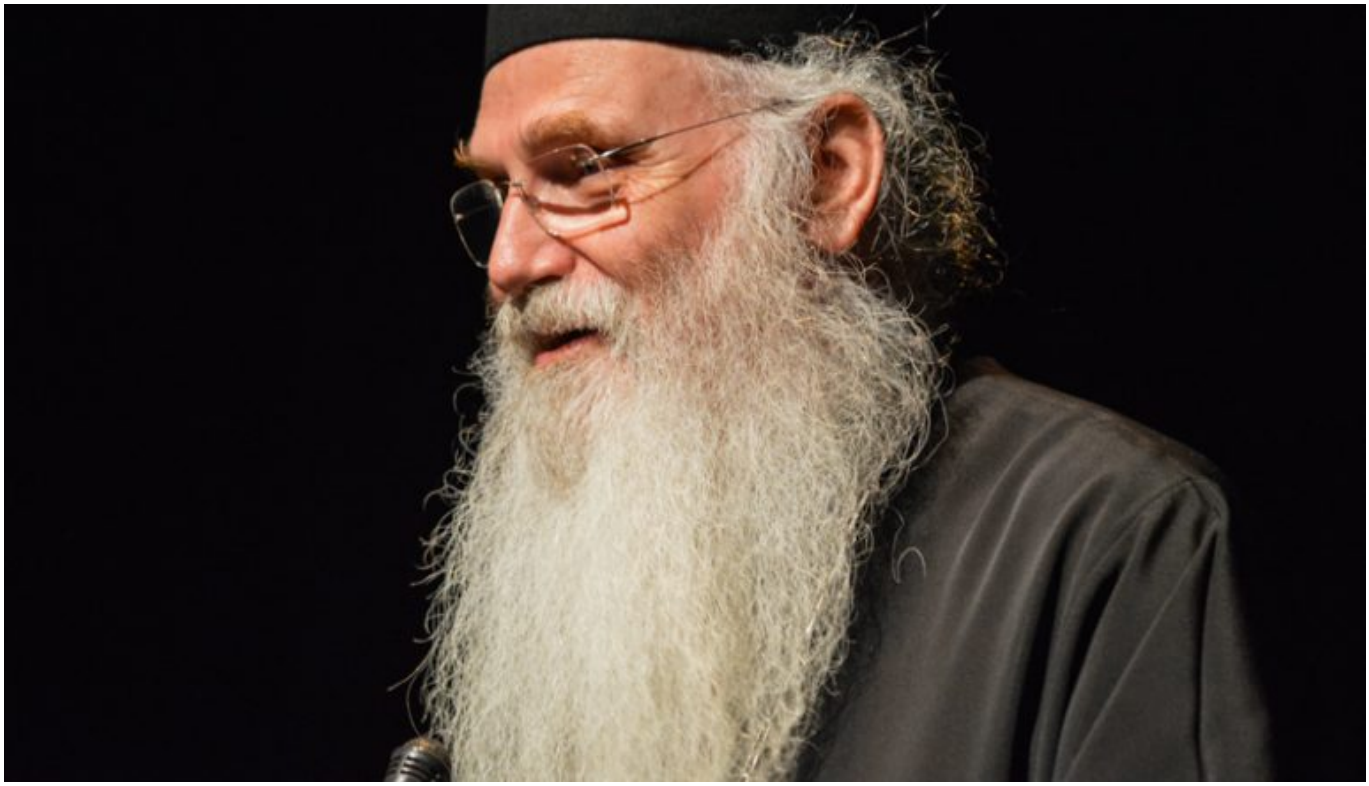

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2019, δημοσιεύονται από τον επίσημο ιστοτόπο της Ιεράς Μητροπόλεως Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, τα οποία μπορείτε να αναγνώσετε προς ψυχικήν ωφέλειαν, ευθύς παρακάτω:

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Μτθ. θ΄ 27-35)
4 Αὐγούστου 2019

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα γίνεται λόγος γιὰ δύο θαύματα τοῦ Χριστοῦ. Ἕνα γιὰ τὴ θεραπεία δύο τυφλῶν καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὴν θεραπεία ἑνὸς κωφοῦ δαιμονιζομένου.

Ὁ Χριστός, ποὺ διακηρύσσει ὅτι εἶναι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου», ἀγγίζει τὰ κλειστὰ μάτια τῶν δύο τυφλῶν ποὺ ζητοῦν ἔλεος καὶ βοήθεια καὶ τοὺς λέει «Κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν γενηθήτω ὑμῖν». Κι αὐτὸ τὸ «γενηθήτω» μᾶς φέρνει στὸ νοῦ τὴ δημιουργικὴ προσταγὴ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου, ὅπως τὴν

περιγράφει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως.

Ὁ ἐνσαρκωμένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔρχεται νὰ ἀποκαταστήσει τὸ χαλασμένο ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὴν ἁμαρτία δημιούργημα. Ὅπως μὲ τὴν αὐθεντικὴ προσταγὴ τοῦ Θεοῦ δημιουργήθηκε ὁ κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἔτσι μὲ τὴν ἴδια αὐθεντικότητα ἀναδημιουργεῖται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ γίνει ἕνα καινούργιο πλάσμα, μέλος τῆς Ἐκκλησίας, κληρονόμος τῶν θείων δώρων, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν τυφλότητα, ἀπὸ τὴ δαιμονικὴ κυριαρχία καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἐνῶ ὅμως ὁ λαὸς θαυμάζει, ἐκπλήσσεται καί ἀναγνωρίζει τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας, ποὺ ἐπετέλεσε ὁ Χριστός, οἱ φαρισαῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε ὅτι οἱ φαρισαῖοι δὲν ἀρνοῦνται τὴν πραγματικότητα τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὰ ἑρμηνεύουν μὲ τρόπο διαστρεβλωτικό. Ἔτσι ἀποδεικνύονται πρόδρομοι τῶν ὀρθολογιστῶν κάθε ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν πάντοτε τὰ θαύματα σὲ φυσικὰ ἤ συμπτωματικὰ αἴτια, σὲ ψυχολογικὰ φαινόμενα ἤ ἀκόμη καὶ σὲ ἐμμονὲς τῶν πιστῶν.

Τὰ θαύματα ὅμως δὲν γίνεται νὰ ἀντιμετωπίζονται μὲ ψυχρὸ καὶ ἐγκεφαλικὸ τρόπο, οὔτε βεβαίως γίνονται γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν πίστη στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὴν προϋποθέτουν. Χρειάζονται καθαρὴ καρδιὰ καὶ θεῖο φωτισμὸ, ποὺ βοηθοῦν τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐμπιστευθεῖ τὴν ζωή του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Ὅποιος περιμένει νὰ δεῖ θαῦμα γιὰ νὰ πιστέψει στὸν Χριστό, θὰ μένει πάντοτε σὲ μία ἄκαρπη ἀναμονὴ ἢ θὰ ἐκφράζεται γιαυτὸ τὸ παράδοξο γεγονὸς μὲ ψυχρὴ ὀρθολογιστικὴ ἀντιμετώπιση.

Ἡ σημερινὴ περικοπὴ μᾶς ὑπομιμνήσκει τὴν ἀλήθεια, ὅτι ἡ συνάντησή μας μὲ τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πραγματοποιεῖται μακριὰ ἀπὸ τοὺς ὀρθολογισμοὺς καὶ ἀπὸ τὶς κακόβουλες διαστρεβλώσεις, ἐκεῖ ὅπου ἡ καρδιὰ λειτουργεῖ πηγαῖα καὶ προκαλεῖ τὴ Χάρη Του ποὺ μεταμορφώνει τὴ ζωή μας. Γένοιτο.

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιδ΄ 14-22)
11 Αὐγούστου 2019

Ὁ Θεὸς ποὺ λατρεύουμε καὶ προσκυνοῦμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι Θεὸς παντοδύναμος, εἶναι Θεὸς πατέρας καὶ ἐμεῖς λαός Του. Γι᾽ αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζόμαστε ἢ νὰ ὀλιγοπιστοῦμε. Ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνει καὶ ὅποια κατάσταση κι ἄν ἀντιμετωπίζουμε, ὁ Χριστὸς μᾶς ἁπλώνει τὸ χέρι καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ

χαθοῦμε. Εἶναι πάντα κοντά μας.

Ἡ πρόνοιά Του μᾶς φροντίζει ὄχι μόνο στὰ μεγάλα καὶ σημαντικά, ὅπως εἶναι ἡ σωτηρία μας, ἀλλὰ καὶ στὰ μικρὰ καὶ καθημερινά, ὅπως εἶναι αὐτὰ ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐπίγεια ζωή, ἀνάγκη καὶ ἐπιβίωσή μας.

Ἡ ἐπίμονη ἐκ μέρους μας ἀπαίτηση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης Του, μαγνητίζει τὴ μεριμνά Του γιὰ τὰ ἀναγκαῖα στὴν καθημερινότητά μας˙ μὴ μεριμνᾶτε, μᾶς λέει, μὴν ἀγωνιᾶτε, μὴν ἀγχώνεσθε, μὴν ἀναλύεσθε σὲ ἀδιάκοπο κυνήγι ὑλικῶν ἀγαθῶν. Προχωρεῖστε ἀπὸ ἄλλο δρόμο, πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ ἀμέριμνο «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Τὸ «ταῦτα πάντα» συμπεριλαμβάνει ὅλα ὅσα χρειαζόμαστε, ὡς ἀναγκαῖα, γιὰ νὰ ζήσουμε.

Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ μᾶς διδάσκει μὲ πολλὴ παραστατικότητα ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιώντας τὴ διήγηση τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ. Μᾶς δόθηκαν ἕξι μέρες, λέει, κατὰ τὶς ὁποῖες μποροῦμε νὰ ἐργαστοῦμε καὶ νὰ μεριμνήσουμε γιὰ τὶς ὑλικές μας ἀνάγκες. Ἡ ἕβδομη, ὅμως, ἡμέρα ἀνήκει στὸν Θεό. Κατὰ τὴ μέρα αὐτὴ ἐκκλησιαζόμαστε καὶ δοξολογοῦμε τὸν δημιουργό μας, καὶ μελετοῦμε μὲ ζῆλο τὸν λόγο Του.

Καὶ συνεχίζει ὁ ἅγιος «Τί μᾶς παραγγέλλει ὁ Χριστός μας νὰ κάνουμε; Νὰ στοχαζόμαστε τὶς ἁμαρτίες μας, τὸν θάνατο, τὴν κόλαση, τὸν παράδεισο, τὴ ψυχή μας, ποὺ εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, νὰ τρῶμε καὶ νὰ πίνουμε ὅσο χρειαζόμαστε, τὸν δὲ ὑπόλοιπον χρόνο μας νὰ τὸν ξοδεύουμε γιὰ τὴν ψυχή μας, καὶ τότε γινόμαστε ἄνθρωποι καὶ ἐπίγειοι ἄγγελοι. Ἐὰν ὅμως μόνο τρῶμε καί πίνουμε καὶ ἁμαρτάνουμε φροντίζοντας τὸ φθαρτὸ σῶμα μας, δὲν εἴμαστε ἄνθρωποι, ἀλλὰ ζῶα».

Ὁ Ἰεραπόστολος αὐτὸς ἅγιος, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀφυπνίσει τὴν συνείδηση τῶν χριστιανῶν, μᾶς παρακινεῖ νὰ μὴν μένουμε προσκολλημένοι στὰ ὑλικὰ πράγματα, ἀλλὰ περιοριζόμενοι στὴ χρήση τους νὰ ἀξιοποιοῦμε ὅλες τὶς δυνάμεις μας στὴν ἐκζήτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ προτροπὲς του, ἀδελφοί μου, ἀποτελοῦν ὄχι μόνο εὐαγγελικὴ ἐπιταγή, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὴ ἔξοδο τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν σύγχρονη ἀσθένεια τοῦ ἄγχους ποὺ σκοτώνει, διότι κάνει εὐτυχισμένους ὅσους ἐναποθέτουν τὶς ἐλπίδες τους στὸ Θεὸ καὶ δὲν ἀγωνιοῦν ὑπερβολικὰ γιὰ τὸ αὔριο, ἀλλὰ ἰσορροποῦν βρίσκοντας τὸν χρόνο νὰ φροντίζουν τὴν καλλιέργεια τῆς ἀθάνατης ψυχῆς τους, ὅταν στοχεύουν «πρῶτον τὴν βασιλείαν Του».

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιδ΄ 22-34)
18 Αὐγούστου 2019

Στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀδελφοί μου, ἀκούσαμε γιὰ τὸ θαῦμα τῆς καταπαύσεως τῆς τρικυμίας τῆς θαλάσσης, καθὼς ἐπίσης βλέπουμε καὶ τὴν κατάπαυση τῆς τρικυμίας τῶν λογισμῶν τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἦταν φοβερότερη. Ἔτσι τὴν ἀξιολόγησε ὁ Κύριος, γι' αὐτὸ πρῶτα κατέπαυσε τὴν τρικυμία τῆς ὀλιγοπιστίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου λέγοντας «Ὀλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας;» κι ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ πλοῖο καὶ ἀμέσως ἐκόπασε ὁ ἄνεμος.

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἑρμηνεύοντας τὴν περίπτωση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ποὺ βάδιζε πάνω στὰ κύματα ὅσο εἶχε τὰ μάτια του στραμμένα στὸν Ἰησοῦ, ἐνῶ ὅταν ἀντίκρυζε τὴν πραγματικότητα τοῦ βυθοῦ βυθιζόταν, λέγει ὅτι «ὁ Κύριος τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν κατέπαυσε τὸν ἄνεμο ἀλλὰ ἅπλωσε τὸ χέρι Του καὶ τὸν ἔπιασε λέγοντας «ὀλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Κύριος ἔδειξε ὅτι τὴν μεταβολὴ στὸν Πέτρο δὲν τὴν ἔκανε ἡ δύναμη τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ ἡ ὀλιγοπιστία του. Ἂν ἡ πίστη του δὲν ἀσθενοῦσε, τότε εὔκολα, θὰ ἀντιμετώπιζε τὸν ἄνεμο. Γι᾽ αὐτὸ ὁ Κύριος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, ἐνῶ ἀφήνει τὸν ἀέρα νὰ πνέει, δείχνοντας ὅτι ὁ ἄνεμος δὲν μπορεῖ νὰ κάνει κακό, ὅταν ἡ πίστη εἶναι σταθερή.

Ἀδελφοί μου, ὁ Χριστὸς δὲν ἀφήνει τοὺς μαθητὲς μόνους καὶ χωρὶς βοήθεια. Ἐμφανίζεται περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διαλύει τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ὑποψία τους ὅτι βλέπουν φάντασμα καὶ τοὺς ἐνθαρρύνει λέγοντας «θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμί· μὴ φοβεῖσθε».

Ἡ ἐνθαρρυντικὴ αὐτὴ προσφώνηση τοῦ Ἰησοῦ δημιουργεῖ βαθειὰ αἴσθηση καὶ συγκίνηση στοὺς μαθητὲς καὶ αὐτὸ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ βεβαιότητα, ὅτι ὁ Κύριος βρίσκεται συνεχῶς στὸ πλευρὸ τοῦ σκάφους ἢ καλύτερα πάνω σὲ αὐτό, τόσο μὲν τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καὶ στὸ σκάφος τῆς ζωῆς κάθε μέλους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε ἢ νὰ χάνουμε τὸ θάρρος μας, ὅταν τὰ κύματα καὶ οἱ τρικυμίες της μᾶς ταράζουν καὶ μᾶς συγκλονίζουν.

Ἂν πάλι συμβεῖ νὰ κλονισθοῦμε ἢ νὰ βυθιζόμαστε, μὴ διστάσουμε νὰ φωνάξουμε «Κύριε σῶσον με» καὶ θὰ δοῦμε ἁπλωμένο τὸ χέρι Του ἀκούγοντας καὶ τὴν διαβεβαίωσή Του «θαρσεῖτε ἐγὼ εἰμί», ἐπειδὴ καὶ ἐμεῖς εἴμαστε μέσα στὸ σκάφος, τὸ πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ἐκτεθειμένο στὴν τρικυμία τοῦ παρόντος κόσμου. Ὅποιος τρομοκρατεῖται ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο τῶν φθοροποιῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου, κινδυνεύει νὰ καταποντισθεῖ. Ὅποιος ὅμως βεβαιωθεῖ ὅτι μὲ τὴν προσευχὴ «Κύριε σῶσον με» θὰ ἔχει ἀμέσως ὡς βοηθὸ καὶ σωτήρα, τὸν Υἱὸ τοῦ

Θεοῦ, θὰ σωθεῖ.

Εἰς τὸ «θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμί· μὴ φοβεῖσθε» τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴ ρητὴ ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου, τῶν διωγμῶν, τῶν θλίψεων, τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων καὶ ὅλων τῶν ἐμποδίων, Ἐκεῖνος βρίσκεται στὸ πλευρό μας «πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Ἀδελφοί μου, ἡ περίπτωση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου βεβαιώνει σήμερα, ὅτι ὁ φόβος προκύπτει ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὀλιγοπιστίας μας. Ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης διδάσκει ὅτι ὁ «φόβος οὐκ ἔστι ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ᾽ ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει».

Εἶναι ἀνάγκη νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι πηγὴ τοῦ φόβου μας εἶναι ἡ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης μας στὸν Θεό, διότι μπλοκάρει τὸ συναίσθημα τῆς βεβαιότητας τῆς ἀγάπης Του, ἡ ὁποῖα εἶναι γιὰ μᾶς ἡ ἰσχύς, τὸ στερέωμα καὶ ἡ καταφυγή μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιζ΄ 14-23)
25 Αὐγούστου 2019

Πολὺ συχνὰ προσευχόμαστε οἱ ἄνθρωποι στὸν Θεό, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καὶ Τὸν παρακαλοῦμε γιὰ κάτι, ποὺ τελικὰ δέν πραγματοποιεῖται. Τὸ αἴτημά μας δὲν ἐκπληρώνεται. Ἡ ἱκεσία μας δὲν βρίσκει ἀνταπόκριση, ἀκόμη κι ἄν αὐτὸ ποὺ ζητοῦμε δὲν εἶναι παράλογο. Αὐτονόητα βέβαια δὲν εἶναι λογικὸ νὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ πράγματα ἀντίθετα πρὸς τὸ Εὐαγγέλιό Του˙ γιὰ πράγματα τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήρωση ἱκανοποιεῖ μόνο τὸν ἐγωισμὸ καὶ ὅποια ἐπιφα-νειακὴ ἀνάγκη μας.

Ζητοῦμε, λοιπόν, πράγματα λογικὰ καὶ θεμιτά˙ παρακαλοῦμε γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἀντιτίθεται στὸ θέλημά Του. Ὡστόσο ἀπάντηση δὲν παίρνουμε καὶ τὸ αἴτημά μας δὲν ἱκανοποιεῖται.

Στὸ γιατὶ δὲν ἀπαντᾶ στὴν προσευχή μας ὁ Θεός, ποὺ συχνὰ διατυπώνουν πολλοὶ ἀδελφοί μας, ἔρχεται νὰ δώσει ἀπάντηση ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἡ ὁποία καταγράφει τὸ περιστατικὸ ἑνὸς δυστυχισμένου πατέρα, ποὺ ὁ γιὸς ἦταν ἄρρωστος˙ σεληνιαζόταν καὶ ὑπέφερε. «Πολλάκις γὰρ πίπτει, εἰς τὸ πῦρ καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ», ἐξηγοῦσε στὸν Ἰησοῦ ὁ πατέρας μὲ πόνο.

Ἀρχικὰ τὸν εἶχε ὁδηγήσει στοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κάνουν καλά. Ὁ Κύριος ἐπιπλήττει τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα καὶ τό δυστυχισμένο παιδὶ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴ δαιμονικὴ ἐνέργεια.

Οἱ μαθητὲς πλησίασαν τὸν Χριστὸ καὶ τὸν ρώτησαν: «Διατὶ ἡμεῖς, οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;», γιὰ νὰ λάβουν τὴν ἀπάντηση «διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν». Αἰτία τῆς ἀδυναμίας τους ἦταν ἡ ἀδύναμη πίστη, εἴτε ἡ δική τους εἴτε τοῦ πατέρα εἴτε ἀκόμη καί ὅσων ἐκεῖ παρευρίσκονταν.

Ἡ ἴδια αἰτία βρίσκεται πάντα πίσω ἀπὸ τὴν σιωπὴ τοῦ Θεοῦ καὶ στὴ δική μας προσευχὴ στὰ διάφορα αἰτήματα ποὺ ἀπευθύνουμε. Ὁ Θεὸς σιωπᾶ ἐπειδὴ προσευχόμαστε χωρὶς βαθειὰ καὶ ζωντανὴ πίστη. Τὰ ὅσα ζητοῦμε μένουν ἀνεκπλήρωτα καὶ ἀναπάντητα, διότι δὲν παρακαλοῦμε μὲ θερμὴ καὶ καθαρὴ καρδιά, μὰ κυρίως ζητοῦμε χωρὶς ἐμπιστοσύνη.

Ὁ Κύριος διδάσκει «Αἰτεῖται καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν˙» (Ματθ. 7,7). Καί πάλι ὁ Ἴδιος ὑπογραμμίζει στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο «ἄν ἔχετε πίστη ἔστω καὶ σὰν κόκκο σιναπιοῦ, θὰ λέτε σ’ αὐτὸ τὸ βουνὸ «μετακινήσου» καὶ θὰ γίνεται˙ καὶ κανένα πρᾶγμα δὲν θὰ εἶναι ἀδύνατο γιὰ σᾶς». Τέλος ἡ προτροπὴ Του «τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ» ἀπαντᾶ ὄχι μόνο τὴν ἀπορία τῶν μαθητῶν Του, ἀλλὰ καὶ φωτίζει τὸν τρόπο ποὺ ὁ πιστὸς μπορεῖ νὰ ἀποκτᾶ τὴ δύναμη ποὺ χρειάζεται.

Ἀδελφοί μου, ὁ Κύριος δίπλα στὴν προσευχὴ τοποθετεῖ καὶ τὴ νηστεία. Μὲ τὴν προσευχὴ ἐπιδιώκουμε νὰ συνομιλήσουμε μαζί Του. Προϋπόθεση ὅμως ἀποτελεῖ ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη μας. Σ’ αὐτὸ βοηθᾶ ἡ νηστεία. Ἡ ἀξία της ποὺ δὲν γίνεται ἀντιληπτὴ στὸν κόσμο μας σήμερα, ἐντοπίζεται στὴν συνειδητὴ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀντισταθεῖ στὶς πιεστικὲς ἀνάγκες τοῦ φθαρτοῦ σώματος, προκειμένου νὰ μποῦν σὲ προτεραιότητα καὶ νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ ἀνάγκες τῆς ψυχῆς.

Αὐτὸ βεβαιώνεται ἔμπρακτα στὴ ζωὴ τῶν Ἁγίων. Τὴν προσπάθειά τους γιὰ προσευχὴ συνόδευε καὶ ἡ ἄσκηση τοῦ σώματος. Τότε ἡ προσευχή τους ἀποκτοῦσε δύναμη καὶ ἐνίσχυε τὸν ἀγώνα τους. Καὶ ὁ ἀγώνας τους ἐνδυνάμωνε ἀποτελεσματικὰ τὴν προσευχή τους.

Ἡ μίμηση αὐτῶν τῶν τρόπων τους, θὰ δίνει στὴν προσευχή μας τὴ δύναμη ποὺ προκαλεῖ τὸ θαῦμα ποὺ χρειαζόμαστε, καὶ θὰ κάνει καὶ μᾶς μετόχους τῆς αἰωνιότητος τοῦ θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουν καὶ ἐκεῖνοι.

Ἀμήν.